

Ο ακαδημαϊκός καθηγητής του τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών και Διευθυντής του ερευνητικού πανεπιστημιακού ινστιτούτου εφαρμοσμένης επικοινωνίας Μιχάλης Μειμάρης, παρουσίασε στη Σύρο το βιβλίο του «Δύο εποχές σε μία τρίτη», το περασμένο Σάββατο στο καφέ «Μέγαρον», με αφορμή την επίσκεψή του στο νησί.

Της ΑΝΝΑΣ – ΤΕΡΕΖΑΣ ΔΑΛΛΑΜΥΡΑ

Εκεί βρέθηκαν αρκετοί φίλοι, παλιοί φοιτητές του, αλλά και συνάδελφοι ανάμεσα στους οποίους ο Κοσμήτορας του Πανεπιστημίου Αιγαίου Φραγκίσκος Καλαβάσης και η καθηγήτρια ζωγραφικής στο τμήμα Μηχανικών σχεδίασης προϊόντων και συστημάτων Φλωρεντία Οικονομίδου, την οποία αστειευόμενος ο κ. Μειμάρης χαρακτήρισε και ως «αουτοργό» της εν λόγω συνάντησης - παρουσίασης.

Δεκαοκτώ αφηγήσεις σε ένα βιβλίο

Το βιβλίο που παρουσίασε ο ακαδημαϊκός, μαθηματικός αλλά και συγγραφέας, αφορά σε μία συλλογή διηγημάτων από προσωπικές εμπειρίες του παρελθόντος. Ο ίδιος ξεκίνησε να γράφει από τη δεκαετία του '60, χρησιμοποιώντας την αφήγηση ως ένα εργαλείο που προσφέρει αμεσότητα και συναισθηματική φόρτιση.

Στα κείμενά του άπλωσε οι αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσουν τα παραπάνω, όπως άπλωσε διαπιστώθηκε και κατά τη διάρκεια της παρουσίασης όπου ανέγνωσε δύο από τα δεκαοκτώ διηγήματα που περιέχει το βιβλίο του, το οποίο κυκλοφορεί από τον εκδοτικό οίκο «Νεφέλη». Το πρώτο ήταν το διήγημα «OLLUS IMBOLIBUS» και το δεύτερο εξ' αυτών «Η Χρυσούλα».

Η αφηγηματική μέθοδος που ο ίδιος χρησιμοποιεί σε πλήθος εργασιών του, όπως και στην παρούσα συγγραφική του δραστηριότητα, καθώς όμως και η ιδιαίτερη παραστατικότητα του και ο τόνος της φωνής του, προκάλεσε τον ενθουσιασμό και την ευχάριστη διάθεση των παρευρισκόμενων βιβλιόφιλων.

Παρουσίαση βιβλίου από τον ακαδημαϊκό Μιχάλη Γ. Μειμάρη στη Σύρο

«Δύο εποχές σε μία τρίτη»

Η αφηγηματική μέθοδος των διηγημάτων διατηρεί το παρελθόν στο παρόν

μερινότητας, αλλά ακόμη περισσότερο με την έννοια του θανάτου, ο οποίος δεν έχει σχέση με τις ηλικίες πλέον. Για ένα έλλογον όπως ο άνθρωπος, είναι κάτι αφάνταστο διότι όλα αυτά που κάνουμε είναι μία παράλογη μέσση στην απόλυτη λογική της καταστάσεως. Δηλαδή, ότι κάνουμε θα χαθεί. Άρα, ότι, μπορείς να διατηρήσεις είναι καλό».

Ερευνητικό πεδίο στις νέες τεχνολογίες επικοινωνίας

Το πλούσιο βιογραφικό του καθηγήτη Μιχάλη Μειμάρη αφορά σε σπουδές στην επιστήμη των μαθηματικών στην Ελλάδα και στο Παρίσι, καθώς και σε διδακτορικές διατριβές στο αντικείμενο των νέων τεχνολογιών στην επικοινωνία. Στη συνέντευξη που παραχώρησε στην εφημερίδα αποκάλυψε περισσότερα στοιχεία τόσο για το παρόν ερευνητικό του πεδίο όσο και για την πορεία του, εκτός από τα στοιχεία που αφορούσαν στην παρουσίαση του βιβλίου του, με σκοπό να τον γνωρίσουμε καλύτερα.

Χαρακτηριστικά αναφέρθηκε στη ζωή του στο Παρίσι όπου για λόγους βιοποριστικούς «φιλοξενήθηκε» στην εφημερίδα «Liberation» στην οποία γνώρισε «τι θα πει νέες τεχνολογίες στη δημοσιογραφία». Συγκεκριμένα σχολίασε «έχοντας μαθηματικό υπόβαθρο εργάστηκα εκεί γνωρίζοντας το Videotext, πρόγονο αν μπορούμε να πούμε του Internet σήμερα, που εκφραζόταν κυρίως με το τελεματικό minitel.

Εκεί στήθηκαν οι πρώτες εφαρμογές και είμαι από εκείνους που με τα χέρια μας κατασκευάσαμε και της Liberation. Μετά από εκεί, στη δεκαετία του '90 μαζί με συναδέλφους δημιουργήσαμε τα πρώτα τμήματα Επικοινωνίας, Πολιτισμού και ΜΜΕ στο πανεπιστήμιο Αθηνών και αργότερα στη Θεσσαλονίκη στο ΑΠΘ. Έτσι έφυγα κατά κάποιο τρόπο προς την επικοινωνία, διατηρώντας τη σχέση μου με το κομμάτι αυτό που βασίζεται στα μαθηματικά. Δηλαδή την ψηφιακή επικοινωνία όπου και με αυτό ασχολούμαι τώρα».

Η ενασχόλησή του με τις νέες τεχνολογίες στην επικοινωνία

«Μέσα από το γράψιμο ξαναζώ τη ζωή»

«Όλοι έχουμε την αίσθηση ότι η ζωή μας κυλάει μέσα από τα δάχτυλα όπως η άμμος που λείει και ο ποιητής. Συχνά αισθανόμαστε ότι μας φεύγει. Το να μπορείς να κάθεται και να την «ξαναγράψεις» κατά έναν τρόπο - ψευδώς βεβαίως - αισθάνεσαι ότι την ξαναζεις».

Με αυτά τα λόγια εξήγησε στη συνέχεια την ανάγκη του για τη συγγραφή, ενώ πρόσθεσε ακόμη πως τα κείμενα αυτά αποτελούν «ένα είδος μνημόσυνου προς τους γονείς μου, αλλά και στις εποχές που πέρασαν ανεπιστρεπτή». «Οπωδήποτε», τόνισε με ιδιαίτερα χιουμοριστική διάθεση «είναι και λόγος εγωιστικός. Το να σας βρίσκω εδώ να καθόμαστε και να με ακούτε είναι κάτι που για εμάς που επιλέξαμε το επάγγελμα του δασκάλου είναι συνυφασμένο με την καθημερινότητά μας».

Αργότερα, θέλοντας να επισημάνει τα ερεθίσματα που τον «σπρώχνουν» προς τη συγγραφική δραστηριότητα, εξήγησε πως τις ιστορίες που περιγράφει στα διηγήματά του τις ξετρυπώνει από το παρελθόν του, καθώς όπως μπο-

ρεί να διαβάσει κανείς στο βιβλίο του, ο ίδιος αρέσκεται να καταδύεται σε αυτό και ενίοτε, με αφορμή τις παροτρύνσεις των παιδιών του και στο παρόν.

Πρώτη «ανάγνωση» στη Σύρο

Στη συνέντευξη που παραχώρησε στην εφημερίδα, εξήγησε του λόγους που παρουσιάζει στη Σύρο το βιβλίο του, αλλά και την προέλευση των δεσμών του με τον τόπο. Χαρακτηριστικά είπε «όπως στη Σύρα διαβάστηκαν τα πρώτα κείμενα σε κόλλης Α4, τα οποία αργότερα έγιναν βιβλίο, όμοια συνέπεσε να ξαναδιαβαστούν διηγήματα από το ολοκληρωμένο πια έργο και περιέργως πάλι στο καφεενείο «Μέγαρον».

Επιπρόσθετα, ο ίδιος αποκάλυψε και ένα ανέκδοτο διήγημά του με τίτλο «Τα Πατάκια» το οποίο διάβασε για πρώτη φορά σε αυτή την παρουσίαση και όπως ανέφερε πρόκειται να συμπεριληφθεί στο επόμενο βιβλίο του το οποίο αναμένεται να εκδοθεί το επόμενο φθινόπωρο.

Μεταξύ άλλων εξήγησε πως επισκέπτεται το νησί με αφορμή πολλά εκπαιδευτικά συνέδρια, ενώ η

παρουσία του εδώ στάθηκε αφορμή να γνωρίσει σπουδαίους ανθρώπους, «τρυφερούς φίλους» όπως ο ίδιος χαρακτηριστικά τους αποκάλεσε, ανάμεσα στους οποίους «ο καλλιτέχνης του ψηφιακού βίντεο Άγης Κεληπέκης και ο συνάδελφός μου, μέλος στο ΣΗΠΕ και ιδιοκτήτης της εφημερίδας «Κοινή Γνώμη» Γιώργος Βακόνδιος».

Χιουμοριστική διάθεση στα κείμενά

Στις απαντήσεις που έδωσε στην εφημερίδα ο κ. Μειμάρης, σχολίασε παράλληλα και το έκδηλο ιδιόζων χιούμορ που διακρίνει κανείς στα κείμενά του. Συγκεκριμένα είπε «το χιούμορ είναι ένας ιδιαίτερος τρόπος αντιμετώπισης της καθημερινότητας, το οποίο έχω εδώ και πολλά χρόνια. Ο καθένας βρίσκει έναν τρόπο να αντέχει ετούτη τη ζωή η οποία είναι δύσκολη με την έννοια της καθη-